

[Ludvig Christensen.]

i Stand til at bære den Part, som hidtil er blevet udredet i Henhold til Loven af 19. Oktober, og det skulde jeg synes er et Hensyn, som i høj Grad maa veje til.

Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) udtalte, at han ikke for sit Vedkommende vilde stille Forslag om Udvalg. Jeg vil ikke have noget imod at stille Forslag om Udvalg, men vil dog kun gøre det under Forudsætning af, at der virkelig kan blive Tale om en Forhandling om Lovforslaget i et nedsat Udvalg. At faa Forslaget henvist til et Udvalg og faa de arbejdsløse til at tro, at der alligevel er noget Haab, medens vi paa Forhaand ved, at der intet Haab er, synes jeg ikke, der vil være ret megen Mening i. Derfor vil jeg afvente, hvad det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) har at sige, inden jeg udtaler mig om, hvorvidt jeg finder det hensigtsmæssigt at foreslaa Lovforslaget henvist til Behandling i et Udvalg.

Jeg skal i øvrigt anbefale Forslaget til hurtigt og velvillig Behandling i det høje Ting.

Ellinger: Da Kriselovene af 19. Oktober 1931 vedtoges, var det i Haab om, at man kunde slippe igennem med dem. Det har siden vist sig, at Landbrugsministeriets Beregning af Udgifterne var langt, langt svagere underbygget end Socialministeriets, og der foreligger nu to nye Lovforslag for Rigsdagen, henholdsvis Forslag om Tilvejebringelse af Penge til Opfyldelse af de Forventninger, som Loven om Krisehjælp til Landbruget gav, og Forslag om Fortsættelse af Krisehjælpen til de arbejdsløse.

Da det Erhverv, der med Rette er kaldt Landets bærende Erhverv, først og fremmest ved ydre Forholds Magt, men ogsaa i nogen Grad ved manglende Forudseenhed saavel i Henseende til Sikring af egne økonomiske Forhold som i Henseende til Produktionsledelsen, mistede sin Bæreevne, og en Støtteaktion fra Statens Side derfor blev paakrævet, var det naturligt, at man i Forbindelse hermed søgte at raade Bod paa Arbejdsløsheden ved ekstraordinære Foranstaltninger fra Statens Side ud over Hjælpekassens Virksomhed. En stor og varig Arbejdsløshed rummer unægtelig en Sum af Nød og Fortvivlelse. Skrækkeligt at faa at vide, at nu er det Slut med Arbejdet, det være sig Kontor- og Butiksarbejde eller Haandens Arbejde, saavel for faglærte som ikke-faglærte Arbejdere, Arbejde af hvad Art nævnes kan, ja, man kan ogsaa tage sande Kunstnere med —

Kunstnere, der ikke hører til de magt-havende Klikker, var blandt de nødstedte. Nu er det altsaa Slut med at arbejde, Slut med at tjene til Livets Ophold for sig selv, Hustru og Børn. Og dertil Overgangen fra nyttigt Arbejde til Lediggang, der let virker nedbrydende og foruden andet ondt skaber en Bitterhed i Sindet i Tider, hvor man netop i særlig Grad havde Brug for al Opmuntringsevne overfor dem, man staar nær. Og drøje er Tiderne for de mange unge, der staar paa Tærskelen til deres Livsgerning. Det vilde i øvrigt være en meget stor Lettelse, om man kunde foretage en Adskillelse mellem dem, der har Trang til at arbejde, dem, der er ivrige efter at arbejde, og dem, som man kalder permanent arbejdsløse. Derved vilde Op-gaven utvivlsomt lettes en hel Del.

Hvad nu de Problemer angaar, som denne Sag tangerer, maa Statens Foranstaltninger i første Række tage Sigte paa at skaffe forøget Beskæftigelse ved Udviklingen af Produktion og Virksomhed her i Landet. Hertil skulde Valutaordningen bl. a. bidrage, men endnu viser der sig kun svage Resultater af denne Side af Valutaordningen. Den højtærede Socialminister har maattet være klar over, at en Fortsættelse af Loven om Krisehjælp til arbejdsløse var betinget af Enighed om en Krisekasseordning, men dertil er vi ikke kommet endnu. Dette Forslag er sluppet over i Landstinget førend andre Lovforslag, der med fast Haand er holdt tilbage i Folketinget, saa man kan maaske for saa vidt sige, at dette Lovforslag i Utide er sluppet herover. Ministeren maatte, som sagt, være paa det rene med, at en Fortsættelse krævede Enighed om Krisekasseordningen. Jeg tror nu, at det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) tager noget fejl, naar han mener — saaledes forstod jeg ham i alt Fald —, at man har været lige ved at naa til en Ordning af Krisekassespørgsmaalet. Dette er i hvert Fald ikke mig bekendt. Man er i Virkeligheden langt borte eller et Stykke borte fra Opnaaelsen af noget saadant, og det beror i allerhøjeste Grad paa Ministeriet og Regeringspartierne, om det skal blive muligt at naa til en saadan Krisekasseordning — den maatte naturligvis helst tilvejebringes ved Samvirken af alle Rigsdagens Partier.

I hvert Tilfælde maa jeg gentage, at en Krisekasseordning er — det ved Ministeren ogsaa — en Forudsætning for, at vi kan komme fremetter, og med Hensyn til, om Spørgsmaalet lader sig løse i Løbet af